

Rapport

Datum: 22 september 2005
Rapportnummer: 2005/277

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat het regionale politiekorps Haaglanden - middels een brief van 14 januari 2005 - heeft geweigerd de schade te vergoeden die was ontstaan bij het binnentreden in de woning van verzoeker door ambtenaren van het regionale politiekorps Haaglanden op 2 december 2004.

Beoordeling

Algemeen

Op 2 december 2004 is de politie de woning van verzoeker binnengetreden naar aanleiding van een melding van wateroverlast van één van de medeflatbewoners van verzoeker. Op het moment dat een politieambtenaar via de balkondeur van de woning van verzoeker naar binnen wilde gaan, deed de vriendin van verzoeker de deur open. De wateroverlast bleek niet afkomstig van de flat van verzoeker. Bij het binnentreden heeft een politieambtenaar schade veroorzaakt aan de deur en de deurpost van de woning van verzoeker.

I. Bevindingen

1. In een brief van 10 januari 2005 vroeg verzoeker het regionale politiekorps Haaglanden om vergoeding van de schade die was ontstaan toen de politie zijn woning wilde binnentreden in verband met de melding van wateroverlast.

Verzoeker schreef dat de politieambtenaren stellen dat zij hebben aangebeld en -geklopt, maar dat zijn vriendin, die op dat moment thuis was, niets heeft gehoord. Toen zij merkte dat de politie aan de voorkant van de woning van verzoeker de ramen probeerde te forceren, hoorde ze ook de deurbel en heeft ze de deur geopend. Hierop vertelde een politieambtenaar haar dat een collega van hem bezig was de balkondeur te openen. Zij heeft hierop ook de balkondeur geopend. Volgens verzoeker is er schade ontstaan aan de verf van de deur en de deurpost. Verzoeker wil een schadevergoeding van € 190.

Bij zijn brief voegde verzoeker diverse foto's van de schade.

2. In de brief van 14 januari 2005 wees Bo., chef financieel economisch beleid van het regionale politiekorps Haaglanden het verzoek om schadevergoeding als volgt af:

"Op 2 december jl. hebben wij een melding gekregen van wateroverlast op het adres M. 40. Onze collega's gingen ter plaatse om te kijken wat er aan de hand was. Eenmaal ter plekke werden zij aangesproken door de huismeester de heer G. Volgens de heer G. zou de wateroverlast vermoedelijk afkomstig zijn van M. 80. Onze collega's gingen naar M. 80 om te kijken of de wateroverlast van daar kwam. Aangezien er op aanbellen, kloppen en

bonken op de voordeur niet werd gereageerd, hebben onze collega's uiteindelijk besloten de balkondeur te forceren om zo toegang tot de woning te krijgen. Tijdens het forceren van de balkondeur bleek dat mevrouw Bl. wel in de woning aanwezig was.

Helaas was er geen andere manier om de woning binnen te treden dan het forceren van de balkondeur. Tijdens de binnentreding is er schade gemaakt aan uw woning. Hiervoor is Politie Haaglanden niet aansprakelijk en wij kunnen dan ook geen aansprakelijkheid erkennen."

3. Op 24 januari 2005 diende verzoeker een klacht in bij de Nationale ombudsman. Verzoeker is het er niet mee eens dat de politie zijn verzoek om schadevergoeding heeft afgewezen. Verzoeker vindt het onlogisch dat de politie direct wilde kijken of de wateroverlast van zijn woning afkomstig was, nu er nog een woonlaag zit tussen de woning waar de overlast was en verzoekers woning. Tevens is verzoeker van mening dat de politie niet voldoende heeft aangebeld en -geklopt, nu zijn vriendin niets heeft gehoord terwijl zij wel in de woning aanwezig was. De vriendin van verzoeker heeft nog naar buiten gekeken, maar zij had niet de indruk dat de mensen die voor de deur stonden, naar binnen wilden. Ten slotte vindt verzoeker het vreemd dat politieambtenaar V. bij het verlaten van zijn woning heeft aangegeven dat de schade die was toegebracht aan de woning, verhaald kon worden op de politie, maar dat de politie vervolgens zijn verzoek om schadevergoeding heeft afgewezen. Volgens verzoeker heeft de politie een onrechtmatige daad gepleegd door schade toe te brengen aan zijn woning.

4.1. Per brief van 18 april 2005 gaf de korpsbeheerder zijn standpunt naar aanleiding van de klacht van verzoeker. De korpsbeheerder is van oordeel dat de politie Haaglanden geen onrechtmatige daad heeft gepleegd, omdat werd uitgegaan van de expertise van de huismeester en vanwege het feit dat de vriendin van verzoeker niet heeft gereageerd op het aanbellen en -kloppen door de politieambtenaren. De korpsbeheerder acht de klacht niet gegrond.

4.2. De korpsbeheerder baseerde zijn standpunt op enkele stukken die bij zijn brief van 18 april 2005 zijn gevoegd. Als eerste is de brief van 31 maart 2005 van de commissaris van politie D. gevoegd bij zijn standpunt. D. schreef onder meer dat er volgens hem geen sprake was van een onrechtmatige daad, gepleegd door de politie Haaglanden, omdat de huismeester de politieambtenaren had meegedeeld dat de wateroverlast vermoedelijk van de woning met nummer 80 vandaan kwam. Tevens was er volgens D. geen sprake van een onrechtmatige daad, omdat niet werd gereageerd op aanbellen en aankloppen en de politieambtenaren hebben geprobeerd om de woning te betreden door de balkondeur te forceren, opdat zij konden uitsluiten dat de overlast van nummer 80 kwam.

4.3. Voorts is bij het standpunt van de korpsbeheerder een - ongedateerd - rapport van betrokken politieambtenaar V. gevoegd. V. schreef dat er een melding kwam van wateroverlast in nummer 40. Boven nummer 40 lag nummer 42 en boven nummer 42 lag

nummer 80. Bij de flat aangekomen zei de huismeester tegen V. en zijn collega T. dat de wateroverlast vermoedelijk afkomstig was van nummer 80. Bij nummer 80 konden T. en V. niet door de ramen of voordeur naar binnen kijken, om op die manier vast te stellen of daar de wateroverlast vandaan kwam. Vervolgens hebben T. en V. aangebeld en aangeklopt bij de nummers 42 en 80. Dit was zelfs "tot irritants" toe, aldus V. Bij beiden werd niet open gedaan. Vervolgens heeft V. via nummer 78 het balkon van nummer 80 betreden. Op het balkon probeerde V. de balkondeur te openen door de scharnieren te verwijderen. Toen kwam de vriendin van verzoeker de kamer binnenlopen waaraan het balkon grenst en heeft zij de deur open gedaan. Volgens V. was er door het wrikken aan het onderste scharnier een beetje verfschade ontstaan.

De wateroverlast bleek niet van nummer 80 afkomstig te zijn, aldus V.

Zowel V. als zijn collega T. konden zich niet voorstellen dat de vriendin van verzoekster de herrie die zij hadden gemaakt, niet had gehoord.

4.4. Tevens was een - ongedateerd - rapport van politieambtenaar T. gevoegd bij het standpunt van de korpsbeheerder. T. scheef hierin grotendeels hetzelfde als V. Volgens T. zijn hij en V. op advies van de huismeester bij nummer 80 naar binnengegaan omdat zij niet bij de woningen naar binnen konden kijken. Ook volgens T. hebben hij en V. veel lawaai gemaakt om de aandacht te trekken van de bewoners van nummer 80.

4.5. Voorts was er een brief van de Directeur kwaliteit, innovatie en middelen van politiekorps Haaglanden, de heer B., van 8 maart 2005 gevoegd bij het standpunt van de korpsbeheerder. Volgens B. heeft de politie het verzoek om schadevergoeding terecht afgewezen. B. schreef voorts:

"...Hoewel Politie Haaglanden zelf verantwoordelijk is voor haar eigen handelen, ben ik van mening dat wij in het onderhavige geval af kunnen gaan op de expertise van een huismeester indien hij aangeeft waar de vermoedelijke bron van de wateroverlast ligt. Daarnaast ben ik van mening dat er voor de bewoner ook een belang bestaat om de deur te openen in het geval dat er door de politie wordt aangegeven dat zij de woning wil betreden in verband met mogelijke hulpverlening.

Los van het bovenstaande is Politie Haaglanden op grond van artikel 2 van de Politiewet gemachtigd huizen te betreden indien er aanwijzingen bestaan dat dit noodzakelijk is. Zo ook in het onderhavige geval. De binnentreding zelf geschiedt op grond van hulpverlening. Ik ben van mening dat de kosten die voort kunnen vloeien uit de ontstane schade niet voor rekening van Politie Haaglanden dienen te komen..."

4.6. Tenslotte was bij het standpunt van de korpsbeheerder een mutatie gevoegd van 2 december 2004. In de mutatie wordt hetgeen T. en V. in hun rapport hebben weergegeven, herhaald.

5. Verzoeker reageerde per brief van 5 mei 2005 op de reactie van de korpsbeheerder van 18 april 2005. Verzoeker schreef onder meer dat de huismeester geen sleutel van zijn flat heeft. De personen die een sleutel hebben van zijn woning zijn zijn partner en zijn ouders, aldus verzoeker. Voorts schreef hij dat de huismeester slechts de schoonmaak van de gezamenlijke ruimtes in het flatgebouw en het aanbieden van het huisvuil tot taak heeft. Er was volgens verzoeker geen sprake van "expertise van de huismeester", nu deze zich verder niet bezig houdt met hetgeen zich in de individuele appartementen afspeelt. Voorts schreef verzoeker dat zijn vriendin aan de telefoon was met haar moeder op het moment dat de politie aanbelde en -klopte. Zijn vriendin heeft dit niet gehoord, maar merkte tijdens het telefoongesprek dat er mensen op de galerij waren. Zij heeft gekeken, maar was van mening dat zij de deur niet hoefde te openen.

6. In reactie op het verslag van bevindingen, deelde verzoeker op 31 augustus 2005 telefonisch mee dat hij bij de politie heeft gevraagd naar een proces-verbaal naar aanleiding van het binnentreden in zijn woning. Dit heeft de politie hem nooit verstrekt, evenals een machtiging tot binnentreden.

II. Beoordeling

7.1. Van "binnentreden" als bedoeld in de Algemene wet op het binnentreden (Awbi, zie Achtergrond, onder 1.) is volgens de Memorie van Toelichting sprake, wanneer datgene waartoe de bevoegdheid tot binnentreden is verleend, plaatsvindt en wel zodra de feitelijke begrenzing van de woning daartoe wordt overschreden. Hiervan is sprake wanneer de ambtenaar geheel of gedeeltelijk binnen de woning is, dan wel zich met geweld de toegang tot de woning verschaft. Nu de politieambtenaren zich met geweld toegang tot de woning trachtten te verschaffen, om te achterhalen of de wateroverlast afkomstig was uit de woning van verzoeker, was er sprake van binnentreden. Voor de beoordeling van verzoekers klacht zal hieronder eerst worden gezien of het binnentreden als zodanig de toets der kritiek kan doorstaan.

7.2. Artikel 12, eerste lid van de Grondwet bepaalt dat binnentreden in een woning zonder toestemming van de bewoner alleen geoorloofd is in de gevallen bij of krachtens de wet bepaald, door hen die daartoe bij of krachtens de wet zijn aangewezen (zie Achtergrond, onder 2.). Ingevolge artikel 2 van de Politiewet (zie Achtergrond, onder 3.) heeft de politie onder meer tot taak hulp te verlenen aan hen die deze behoeven. Voor het verlenen van deze hulp hebben politieambtenaren op grond van artikel 8, tweede lid van de Politiewet toegang tot elke plaats, inclusief woning, voor zover dat redelijkerwijs nodig is (zie Achtergrond, onder 3.).

Wanneer ter hulpverlening wordt binnengetreden, zijn de voorwaarden van toepassing die in de Awbi zijn gesteld. Dit betekent dat op grond van artikel 2, eerste lid van deze wet een schriftelijke machtiging is vereist voor het binnentreden in een woning zonder toestemming van de bewoner. Volgens artikel 2, derde lid is deze schriftelijke machtiging niet vereist,

wanneer ter voorkoming of bestrijding van ernstig en onmiddellijk gevaar voor de veiligheid van personen of goederen terstond in de woning moet worden binnentreden.

Aldus kan de politie alleen in geval van noodsituaties als bedoeld in artikel 2, derde lid Awbi (een ten opzichte van artikel 8, tweede lid van de Politiewet aanvullende eis) van de bevoegdheid tot binnentreden in een woning zonder toestemming en zonder machtiging gebruik maken.

7.3. De Memorie van Toelichting bij de Awbi noemt als voorbeeld van een noodsituatie als bedoeld in artikel 2, derde lid, de ontdekking op heterdaad van een gewelddelict in een woning of de aanwezigheid in een woning van een bewapend persoon die van zijn wapen gebruik zal kunnen maken (zie Achtergrond, onder 1.). De Memorie van Toelichting stelt verder dat men ook kan denken aan gevallen waarin de belangen van de bewoner ernstig worden aangetast. Dan is onmiddellijk optreden kennelijk in het belang van de bewoner noodzakelijk. Hierbij kan worden gedacht aan ontdekking op heterdaad van een inbraak in de woning. Dit binnentreden is daarom rechtmatig, omdat hetzij belangen van hogere orde dan de belangen tot bescherming waarvan het huisrecht strekt, hetzij de belangen van de bewoner zelf op het spel staan, aldus de Memorie van Toelichting.

8.1. De Nationale ombudsman stelt voorop dat de enkele melding van wateroverlast in een woning die twee woonlagen onder die van verzoeker is gelegen, niet voldoende is om te spreken van een noodsituatie als bedoeld in artikel 2, derde lid Awbi. Tevens is niet gebleken van feiten en omstandigheden die de ernst van de melding zodanig versterken dat zo'n noodsituatie wel kan worden aangenomen.

8.2. Vast staat dat de betrokken ambtenaren hebben getracht zonder toestemming en zonder machtiging de woning van verzoeker te betreden met het doel hulp te verlenen. Deze hulp bestond uit het achterhalen van de oorzaak van de wateroverlast welke de woning die twee woonlagen onder die van verzoeker is gelegen, ondervond.

8.3. Op grond van het onderzoek gaat de Nationale ombudsman ervan uit dat de politieambtenaren T. en V. niet bij de burens van de woning met nummer 42 hebben aangebeld om te informeren of zij een sleutel hadden van hun burens en evenmin hebben geprobeerd op andere wijze de woning met nummer 42 binnen te treden. Tevens hebben de politieambtenaren, nadat zij hadden geprobeerd om aan te bellen en te kloppen bij verzoeker, geen poging ondernomen om het telefoonnummer van verzoeker te achterhalen. Het enige dat de politieambtenaren hebben geprobeerd, is door de ramen naar binnen kijken in de woning. Hoewel beide politieambtenaren hebben aangegeven dat zij hard hebben aangebeld en -geklopt, is het denkbaar dat een bewoner onder bepaalde omstandigheden de deurbel en/of geklop niet hoort.

De Nationale ombudsman stelt vast dat wanneer een woning wateroverlast ondervindt, het meer voor de hand ligt om in de woning die daar direct boven is gelegen, te kijken of daar

de oorzaak van de wateroverlast is, dan in de woning die daar weer boven is gelegen. Het feit dat de politieambtenaren V. en T. volgens de huismeester eerst moesten gaan kijken in de woning met nummer 80, doet hieraan niet af, nu zij niet aan de huismeester hebben gevraagd waarom hij dacht dat de wateroverlast van nummer 80 vandaan kwam.

De Nationale ombudsman is van mening dat de politieambtenaren eerst hadden moeten onderzoeken of zij via een huissleutel van een buurman of op een andere manier de woning met nummer 42 hadden kunnen binnengaan, alvorens zij de woning van verzoeker wilden binnengaan en hiertoe de balkondeur probeerden te forceren. De politieambtenaren hebben er dan ook niet op goede gronden voor gekozen om de balkondeur van verzoeker te forceren. De Nationale ombudsman is op grond hiervan van oordeel dat het forceren van de balkondeur van verzoeker in casu onrechtmatig was.

9.1. Wanneer een klacht over een besluit van een bestuursorgaan tot afwijzing van een verzoek om schadevergoeding niet kan worden onderworpen aan het oordeel van de bestuursrechter, is de Nationale ombudsman bevoegd die klacht te onderzoeken, maar stelt hij zich terughoudend op. In zo'n geval is immers de burgerlijke rechter de instantie die bij uitsluiting bevoegd is om bindend te beslissen over de vraag of, op grond van bepalingen van burgerlijk recht, het betrokken bestuursorgaan is gehouden om de gestelde schade te vergoeden.

9.2. Het redelijkheidsvereiste brengt mee dat bestuursorganen voorafgaand aan elk handelen, of dit nu een rechtshandeling of een feitelijke handeling betreft, het belang van het realiseren van een doelstelling afwegen tegen de belangen van de burger. In het licht van het realiseren van de doelstelling mag de uitkomst van die belangenafweging niet onredelijk zijn.

9.3. Wat betreft de gehoudenheid tot schadevergoeding brengt het redelijkheidsvereiste met zich mee dat het bestuursorgaan mag weigeren om financiële aansprakelijkheid voor ontstane schade te aanvaarden indien het op goede gronden zijn aansprakelijkheid betwist. In dat geval kan het bestuursorgaan het aan de burger overlaten om vragen betreffende de onrechtmatigheid van het handelen of betreffende de overige voorwaarden om de schadeclaim toe te wijzen aan het oordeel van de burgerlijke rechter te onderwerpen. Dit is slechts anders indien de gronden en de overwegingen waarop de betwisting van de aansprakelijkheid berust, zo evident onjuist zijn dat het bestuursorgaan in redelijkheid niet tot zijn beslissing had kunnen komen. Alsdan moet de afweging van het belang van het bestuursorgaan bij betwisting van zijn gehoudenheid tot schadevergoeding tegenover het belang van de burger bij schadevergoeding worden geacht in strijd met het redelijkheidsvereiste te hebben plaatsgevonden.

10. Gelet op hetgeen hiervoor onder 7.1., 7.2. en 7.3. is overwogen en met inachtneming van de terughoudende benadering van de Nationale ombudsman in schadevergoedingszaken (zie hiervoor onder 8.3.), moet worden geoordeeld dat het

regionale politiekorps Haaglanden niet in redelijkheid heeft kunnen besluiten de kosten van de reparatie van de deurpost en de verf van de balkondeur niet te vergoeden. Een en ander geeft de Nationale ombudsman aanleiding tot het doen van een aanbeveling.

In zoverre is de onderzochte gedraging niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Haaglanden, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden is gegrond wegens strijd met het redelijkheidsvereiste.

aanbeveling

De beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden wordt in overweging gegeven het afwijzende besluit op het verzoek om schadevergoeding te heroverwegen, met inachtneming van het oordeel dat het regionale politiekorps Haaglanden niet in redelijkheid heeft kunnen besluiten verzoeker niet de kosten van de reparatie van de deurpost en de verf van de balkondeur te vergoeden.

Naar aanleiding van de aanbeveling heeft de korpsbeheerder op 12 december 2005 een bedrag van € 195 uitgekeerd aan verzoeker. Hiermee was de aanbeveling opgevolgd.

Onderzoek

Op 24 januari 2005 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer O. te Den Haag, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Haaglanden.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden (de burgemeester van Den Haag), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Tijdens het onderzoek kregen het regionale politiekorps Haaglanden en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Vervolgens werd verzoeker in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De korpsbeheerder deelde mee zich met de inhoud van het verslag te

kunnen verenigen. De reactie van verzoeker gaf aanleiding het verslag op een enkel punt aan te vullen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Brief van verzoeker aan het regionale politiekorps Haaglanden van 10 januari 2005.

Reactie van de chef financieel economisch beleid van het regionale politiekorps Haaglanden, B., van 14 januari 2005.

Verzoekschrift van verzoeker van 24 januari 2005 aan de Nationale ombudsman.

Openingsbrieven van de Nationale ombudsman van 3 maart 2005.

Reactie van de korpsbeheerder van 18 april 2005 op de klacht van verzoeker, met de daarbij behorende bijlagen.

Reactie van verzoeker van 5 mei 2005 op de reactie van de korpsbeheerder.

Telefonische reactie van verzoeker van 31 augustus 2005 op het verslag van bevindingen.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Algemene wet op het binnentreden (Awbi)

Artikel 2

"1. Voor het binnentreden in een woning zonder toestemming van de bewoner is een schriftelijke machtiging vereist, tenzij en voor zover bij wet aan rechters, rechterlijke colleges, leden van het openbaar ministerie, burgemeesters, gerechtsdeurwaarders en belastingdeurwaarders de bevoegdheid is toegekend tot het binnentreden in een woning zonder toestemming van de bewoner. De machtiging wordt zo mogelijk getoond.

2. Onze Minister van Justitie stelt het model van deze machtiging vast.

3. Een schriftelijke machtiging als bedoeld in het eerste lid is niet vereist, indien ter voorkoming of bestrijding van ernstig en onmiddellijk gevaar voor de veiligheid van personen of goederen terstond in de woning moet worden binnengetreden."

Artikel 3

"1. Bevoegd tot het geven van een machtiging tot binnentreden zijn:

- a. de advocaat-generaal bij het gerechtshof;
- b. de officier van justitie;
- c. de hulpofficier van justitie.

2. Voor zover de wet niet anders bepaalt, is de burgemeester bevoegd tot het geven van een machtiging tot binnentreden in een woning gelegen binnen zijn gemeente voor andere doeleinden dan strafvordering.

3. Degene die bevoegd is een machtiging te geven, gaat daartoe slechts over, indien het doel waartoe wordt binnentreden het binnentreden zonder toestemming van de bewoner redelijkerwijs vereist."

In de Memorie van Toelichting bij de Awbi staat ten aanzien van artikel 2, derde lid het volgende vermeld:

"Voor de in het wetsontwerp neergelegde regeling geldt, zoals ook voor andere wettelijke bepalingen, dat een daarvan afwijkende wijze van handelen onder bepaalde uitzonderlijke omstandigheden gerechtvaardigd kan zijn. Te denken valt aan situaties waarbij ernstig en onmiddellijk gevaar voor de veiligheid van personen of goederen dreigt. Dan is onmiddellijk optreden geboden. Als voorbeeld kan worden genoemd de ontdekking op heterdaad van een geweldsdelict in een woning of de aanwezigheid in een woning van een bewapend persoon die van zijn wapen gebruik zal kunnen maken. De politieambtenaar die geen machtiging op zak heeft en die terstond moet optreden, is voor het binnentreden alsdan niet op toestemming van de bewoner aangewezen en is bevoegd om zonder toestemming binnen te treden. Men kan ook denken aan gevallen waarin de belangen van de bewoner ernstig worden aangetast. Dan is onmiddellijk optreden kennelijk in het belang van de bewoner noodzakelijk. Hierbij kan worden gedacht aan ontdekking op heterdaad van een inbraak in de woning. Indien de opsporingsambtenaar de bewoner, bij voorbeeld als gevolg van diens afwezigheid, niet om toestemming tot binnentreden kan vragen, is hij bevoegd om ter bescherming van diens belangen zonder machtiging binnen te treden. Onder deze omstandigheden bestaat er dus steeds de noodzaak om terstond op te treden en is binnentreden zonder toestemming én zonder machtiging gerechtvaardigd. Dit binnentreden is daarom rechtmatig, omdat hetzij belangen van hogere orde dan de belangen tot bescherming waarvan het huisrecht strekt, hetzij de belangen van de bewoner zelf op het spel staan. Artikel 2, derde lid, voorziet in de bevoegdheid om in die uitzonderlijke omstandigheden zonder machtiging zonder toestemming in de woning binnen te treden."

2. Grondwet

Artikel 12

"1. Het binnentreden in een woning zonder toestemming van de bewoner is alleen geoorloofd in de gevallen bij of krachtens de wet bepaald, door hen die daartoe bij of krachtens de wet zijn aangewezen.

2. Voor het binnentreden overeenkomstig het eerste lid zijn voorafgaande legitimatie en mededeling van het doel van het binnentreden vereist, behoudens bij de wet gestelde uitzonderingen.

3. Aan de bewoner wordt zo spoedig mogelijk een schriftelijk verslag van het binnentreden verstrekt. Indien het binnentreden in het belang van de nationale veiligheid of dat van de strafvordering heeft plaatsgevonden, kan volgens bij de wet te stellen regels de verstrekking van het verslag worden uitgesteld. In de bij de wet te bepalen gevallen kan de verstrekking achterwege worden gelaten, indien het belang van de nationale veiligheid zich tegen verstrekking blijvend verzet. "

3. Politiewet

Artikel 2

"De politie heeft tot taak in ondergeschiktheid aan het bevoegde gezag en in overeenstemming met de geldende rechtsregels te zorgen voor de daadwerkelijke handhaving van de rechtsorde en het verlenen van hulp aan hen die deze behoeven."

Artikel 8

"1. De ambtenaar van politie die is aangesteld voor de uitvoering van de politietaak is bevoegd in de rechtmatige uitoefening van zijn bediening geweld te gebruiken, wanneer het daarmee beoogde doel dit, mede gelet op de aan het gebruik van geweld verbonden gevaren, rechtvaardigt en dat doel niet op een andere wijze kan worden bereikt. Aan het gebruik van geweld gaat zo mogelijk een waarschuwing vooraf.

2. De ambtenaar van politie die is aangesteld voor de uitvoering van de politietaak heeft toegang tot elke plaats, voor zover dat voor het verlenen van hulp aan hen die deze behoeven, redelijkerwijs nodig is.

3. De ambtenaar van politie die is aangesteld voor de uitvoering van de politietaak is bevoegd tot het onderzoek aan de kleding van personen bij de uitoefening van een hem wettelijk toegekende bevoegdheid of bij een handeling ter uitvoering van de politietaak, indien uit feiten of omstandigheden blijkt dat een onmiddellijk gevaar dreigt voor hun leven of veiligheid, die van de ambtenaar zelf of van derden en dit onderzoek noodzakelijk is ter

afwending van dit gevaar.

4. De officier van justitie of de hulpofficier van justitie voor wie aangehouden of rechtens van hun vrijheid beroofde verdachten of veroordeelden worden geleid, is bevoegd te bepalen dat deze aan hun lichaam zullen worden onderzocht, indien uit feiten of omstandigheden blijkt dat gevaar dreigt voor hun leven of veiligheid of die van de ambtenaar zelf en dit onderzoek noodzakelijk is ter afwending van dit gevaar.

5. De uitoefening van de bevoegdheden, bedoeld in het eerste tot en met vierde lid, dient in verhouding tot het beoogde doel redelijk en gematigd te zijn.

6. Het eerste tot en met het vijfde lid zijn tevens van toepassing op de militair van de Koninklijke marechaussee, indien hij optreedt in de rechtmatige uitoefening van zijn bediening, en op de militair van enig ander onderdeel van de krijgsmacht die op grond van deze wet bijstand verleent aan de politie.

7. Onze Minister van Justitie kan bepalen, dat de in artikel 142, eerste lid, van het Wetboek van Strafvordering bedoelde buitengewone opsporingsambtenaren, voor zover door hem hetzij in persoon hetzij per categorie of eenheid aangewezen, de bevoegdheden omschreven in het eerste en derde lid kunnen uitoefenen. Alsdan wordt met overeenkomstige toepassing van artikel 9 een ambtsinstructie voor hen vastgesteld."

4. Burgerlijk wetboek (BW)

Artikel 6:162

"1. Hij die jegens een ander een onrechtmatige daad pleegt, welke hem kan worden toegerekend, is verplicht de schade die de ander dientengevolge lijdt, te vergoeden.

2. Als onrechtmatige daad worden aangemerkt een inbreuk op een recht en een doen of nalaten in strijd met een wettelijke plicht of met hetgeen volgens ongeschreven recht in het maatschappelijk verkeer betaamt, een en ander behoudens de aanwezigheid van een rechtvaardigingsgrond.

3. Een onrechtmatige daad kan aan de dader worden toegerekend, indien zij te wijten is aan zijn schuld of aan een oorzaak welke krachtens de wet of de in het verkeer geldende opvattingen voor zijn rekening komt."